

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Priecelovej a členiek senátu JUDr. Viery Pepelovej a JUDr. Gabriely Mederovej, v právnej veci žalobcu: **R. T. P., s. r. o., so sídlom: B.**, IČO: X., zast. advokátom Mgr. F. P., so sídlom: H., proti žalovanému: **JUDr. P. S.**, správca konkurznej podstaty úpadcu Z. Z. Z. P. v S. R. v konkurze, **so sídlom: P.**, IČO: X., zast. advokátkou JUDr. B. N., so sídlom: P., **o určenie pravosti pohľadávky vo výške 663 878,38 eur (20 000 000,-- Sk)**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 1. februára 2011, č. k. 45Cbi/150/2002-138, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 1. februára 2011, č. k. 45Cbi/150/2002-138 **p o t v r d z u j e.**

O trovách odvolacieho konania rozhodne odvolací súd samostatným uznesením.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 01. 02. 2011, č. k. 45Cbi/150/2002-138 zamietol žalobu žalobcu o určenie, že jeho pohľadávka proti úpadcovi Z. Z. Z. P. v S., B., IČO: X. vo výške 20 000 000,-- Sk existuje. Súčasne žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému na účet jeho právnej zástupkyne náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 8 424,72 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že Krajský súd v Bratislave uznesením z 28. 11. 2001, sp. zn. 3K/246/01 vyhlásil konkurz na majetok úpadcu Z. Z. Z. P. v S., B., IČO: X. a za správcu konkurznej podstaty ustanovil JUDr. P. S., t. j. žalovaného. Žalobca konkurznou prihláškou č. 17 prihlásil pohľadávku v celkovej výške 20 000 000,-- Sk. Na prieskumnom pojednávaní konanom dňa 19. 07. 2002 správca konkurznej podstaty pohľadávku v celom rozsahu poprel z dôvodu, že ide o nepreskúmateľnú pohľadávku na základe neexistujúceho záväzku, pretože pôvodný záväzok voči T. S., s. r. o., B., sa v účtovníctve úpadcu nenachádza. Prvostupňový súd poukázal na § 20 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v platnom znení (ďalej len ZKV), § 21 ods. 1, ods. 2 ZKV a § 23 ods. 1, ods. 2 ZKV. Mal za preukázané, že právny základ pohľadávky, ktorú si v predmetnej konkurznej veci prihlásil žalobca a ktorú nadobudol postúpením pohľadávky od spoločnosti T. S., s. r. o., B., je odvodený od skutočnosti, že dňa 10. 01. 2001 S. Z. S. P. v S., B., IČO: X., písomne uznal dlh vo výške 40 000 000,-- Sk voči veriteľovi T. S., s. r. o., B.. S. Z. S. P. v S. sa predmetný dlh zaviazal splatiť do 30 dní od podpisu uznania dlhu. Dňa 14. 02. 2001 bola uzatvorená zmluva o prevzatí dlhu, ktorou Z. Z. Z. P. v S. ako nový dlžník bezodplatne prevzal na seba dlh 40 000 000,-- Sk. Následne dňa 29. 05. 2001 bola na notárskom úrade JUDr. O. F. spísaná notárska zápisnica NZ 116/2001, ktorá obsahovala osvedčenie o vyhlásení dlžníka Z. Z. Z. P. v S. o uznaní dlhu 40 000 000,-- Sk a súhlas dlžníka s exekúciou. Na základe tohto exekučného titulu sa dlžník zaviazal uhradiť dlh veriteľovi do 31. 05. 2001 a pre prípad, ak tak neurobí, stane sa notárska zápisnica exekučným titulom pre výkon rozhodnutia v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.), alebo pre exekúciu v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku.

V ďalšom sa prvostupňový súd zaoberal otázkou platnosti právneho úkonu uznania dlhu S. Z. S. P. v S. zo dňa 10. 01. 2001, ktorá bola predmetom konania, vedeného na Okresnom súde Bratislava V. pod sp. zn. 11C/184/04. Menovaný súd rozsudkom zo 16. 10. 2006 právoplatne rozhodol, že tento právny úkon je od počiatku neplatný, a to z dôvodu neexistencie záväzku. V predmetnom konaní bolo preukázané, že S. Z. S. P. v S. nikdy nebol dlžníkom vo vzťahu voči I., v. p., nakoľko sa jednalo o dlh obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., z titulu nezaplatenia kúpnej ceny za predaný hnutel'ný a nehnuteľný majetok. Súčasne, opierajúc sa o vyjadrenia štatutárnych zástupcov S. Z. S. P. v S., mal súd za preukázané, že zväz pohľadávku I., v. p., voči svojej osobe nikdy ani neevidoval.

Poukázaním na § 106 Obchodného zákonníka (ďalej len ObchZ), v zmysle ktorého spoločník ručí za záväzky spoločnosti len do výšky svojho nesplateného vkladu zapísaného v obchodnom registri, súd vyvrátil aj argumentáciu žalovaných v predmetnom konaní o tom, že S. Z. S. P. v S. bol jediným spoločníkom spoločnosti S., spol. s r. o.

Súd prvého stupňa poukázal na ustanovenia § 531 a § 489 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) a uviedol, že prevzatie dlhu prichádza do úvahy jedine na základe zmluvy o prevzatí dlhu, pričom zo zákona sa vyžaduje, aby takáto zmluva bola spísaná písomnou formou, inak je neplatná, súčasne že záväzok nemôže vzniknúť úkonom, ktorý má len zabezpečovací charakter k už existujúcemu záväzku. Keďže Okresný súd Bratislava V. vo vyššie označenom konaní existenciu zmluvy o prevzatí dlhu nemal za preukázanú, k platnému prevzatiu dlhu zo spoločnosti S., spol. s r. o., na S. Z. S. P. v S. dôjsť nemohlo. S. Z. S. P. v S. bez ohľadu na skutočnosť, že sám nebol dlžníkom, uznal pohľadávku za dlžníka S., spol. s r. o., a to v čase, kedy S., spol. s r. o., už bola vymazaná z obchodného registra. Z uvedeného krajský súd vyvodil, že keď bol pôvodný dlžník vymazaný z obchodného registra bez právneho nástupcu, nie je možné po jeho výmaze z obchodného registra previesť žiadne jeho záväzky na inú osobu na základe uznávacieho prehlásenia. Tým, že S. Z. S. P. v S. nebol nikdy dlžníkom voči I., v. p., nemohlo na seba prevziať neexistujúci dlh ani Z. Z. P. v S.

Súd prvého stupňa v ďalšom poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. 10. 2009, sp. zn. 11Cbi/8/2004, ktorým súd právoplatne určil, že právne úkony žalovaného v 1. rade (Z. Z. Z. P. v S., B., IČO: X.), konkrétne uznanie dlhu a súhlas dlžníka s exekúciou a vykonateľnosťou, spísané vo forme notárskej zápisnice N 130/2001, NZ 116/2001 na notárskom úrade JUDr. O. F. dňa 29. 05.2001, sú od počiatku neplatné. Predmetný rozsudok bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. 06. 2010, sp. zn. 5 Obo 17/2010. Najvyšší súd v tomto rozsudku konštatoval, že ak dlžníkom bol S., spol. s r. o. a v konaní nebolo preukázané, že S. Z. S. P. v S. záväzok S., spol. s r. o., prevzal, potom Z. Z. Z. P. v S. nemohlo neexistujúci záväzok S. Z. S. P. v S. platne prevziať a následne ho platne zabezpečiť notárskou zápisnicou.

Vychádzajúc z uvedených zistení vo veci konajúcich súdov, súd prvého stupňa dospel k záveru, že akékoľvek ďalšie zmluvy o postupovaní pohľadávok vyššie označenej

neexistujúcej pohľadávky, sú neplatné. Vzhľadom na uvedené považoval prvostupňový súd argumentáciu žalobcu o tom, že jeho pohľadávka, evidovaná pod č. zv. 17, je pohľadávkou vykonateľnou na základe notárskej zápisnice s poukazom na § 3 ods. 1 písm. a/ a §§ 46-55 zákona č. 323/1992 Zb. Notársky poriadok, za právne irelevantnú. Na základe vyššie citovaných súdnych rozhodnutí mal za jednoznačne preukázané, že v danom prípade nejde o pohľadávku vykonateľnú, z dôvodu ktorého je bez právneho významu aj argumentácia právneho zástupcu žalobcu, týkajúca sa popierania vykonateľných pohľadávok v zmysle § 23 ods. 5 ZKV.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 8 424,72 eur za štyri úkony právnych služieb v súlade s ust. § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca (ďalej tiež ako odvolateľ) argumentujúc, že súd neúplne zistil skutkový stav veci a dospel tak k nesprávnym skutkovým zisteniam, súčasne že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (č. l. 142.). Odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uviedol, že pohľadávka žalobcu bola získaná jej postúpením od pôvodného vlastníka – spoločnosti T. S., s. r. o., B.. Pôvodná pohľadávka bola vo výške 40 000 000,-- Sk a žalobca z nej na základe zmluvy o postúpení jej časti nadobudol pohľadávku vo výške 20 000 000,-- Sk, t. j. 663 878,38 eur. Žalobca svoju pohľadávku prihlásil v zmysle § 20 ZKV v konkurznom konaní voči úpadcovi, vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3K/246/01. K prihláške pripojil notársku zápisnicu č. N 130/2001, NZ 116/2001, spísanú ešte pred vyhlásením konkurzu (pred 28. 11. 2001) v zmysle § 20 ods. 4 ZKV. Na základe uvedeného má žalobca za to, že v predmetnom prípade ide o pohľadávku vykonateľnú, ktorá vznikla na základe uvedenej notárskej zápisnice. Na podporu svojho tvrdenia žalobca poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov z 02. 07. 2003, č. k. 21Cb/256/2002-42, právoplatný dňa 03. 09. 2009 (č. l. 151), v ktorom súd vyslovil právny názor, že pohľadávka T. S., s. r. o., B., je vykonateľná a že notárska zápisnica č. N 130/2001, NZ 116/2001 z 29. 05. 2001 je exekučným titulom, na základe ktorého možno vykonať exekúciu.

Žalobca v odvolaní ďalej poukázal na zápisnicu z prieskumného pojednávania, spísanú na Krajskom súde v Bratislave dňa 19. 07. 2002, sp. zn. 3K/246/01 (č. l. 24), z obsahu ktorej vyplýva, že žalobca, evidovaný pod č. zväzku veriteľa č. 17, pohľadávku zdokladovanú notárskou zápisnicou z 29. 05. 2001 ako exekučným titulom nemal nikým popretú. Pokiaľ správca konkurznej podstaty mal v tomto smere akékoľvek pochybnosti, tak v zmysle § 23 ods. 3 ZKV mal povinnosť uplatniť svoje stanovisko podľa povahy pohľadávky buď na súde alebo na príslušnom správnom orgáne v lehote do 31 dní odo dňa prieskumného pojednávania, t. j. do 19. 08. 2002. Napriek tomu, že správca konkurznej podstaty, aj prítomní veritelia boli o tejto povinnosti poučení, vrátane poučenia o právnych následkoch, správca si svoju základnú povinnosť nesplnil. Hoci vykonateľnú pohľadávku poprel, toto svoje stanovisko na súde (ani príslušnom správnom orgáne) neuplatnil, v dôsledku ktorej skutočnosti sa predmetná pohľadávka s poukazom na § 23 ods. 5 písm. b/ ZKV pokladala od 19. 08. 2002 za nespornú (t. j. zistenú). Odvolateľ vyslovil názor, že lehota uvedená v § 23 ods. 3 ZKV je lehotou prekluzívnou a pokiaľ správca v tejto lehote svoje stanovisko na súde alebo príslušnom správnom orgáne neuplatnil, s konečnou platnosťou zaniká a pohľadávka sa uplynutím lehoty stane nespornou. Zdôraznil, že na túto skutočnosť je súd povinný prihliadnuť z úradnej povinnosti, čo sa však v prejednávanej veci nestalo, a to ani napriek existencii právoplatného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. 11. 1998, č. k 4Obo/174/98-66 (č. l. 155), predmetom ktorého bol postup správcu konkurznej podstaty pri popieraní vykonateľnej pohľadávky, vrátane následkov pri zmeškaní lehoty podľa § 23 ods. 3 a 5 ZKV.

Odvolateľ súdu prvého stupňa vytkol, že neprihliadol ani na jedno z vyššie označených súdnych rozhodnutí, v dôsledku ktorej skutočnosti nezistil úplne skutkový stav veci a neodôvodnene uprednostnil žalovaným preferované rozsudky Okresného súdu Bratislava V. sp. zn. 11C/184/2004 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11Cbi/8/2004. Na margo týchto rozhodnutí odvolateľ poukázal na to, že žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu v predmetných veciach podal správca konkurznej podstaty v dňoch 17. a 28. 04. 2003, t. j. po viac ako šiestich mesiacoch, kedy mu nedodržaním prekluzívnej lehoty zaniklo právo vo veci konať, a to zo zákona a s konečnou platnosťou. Napriek tomu, že táto skutočnosť bola konajúcemu súdu známa, v konaní na ňu neprihliadol a svoj postup ani neodôvodnil.

Odvolaateľ ďalej uviedol, že práve vyššie uvedené žaloby sú podľa jeho názoru absolútne neplatnými právnymi úkonmi v zmysle § 39 OZ, pretože sú protizákonné, nerešpektujúce preklúziu a odporujú zákonu o konkurze a vyrovnaní. Uviedol, že nedodržanie lehoty, určenej správcovi konkurznej podstaty na uplatnenie svojho stanoviska vo veci určenia pravosti pohľadávky, nemožno ospravedlniť ani naliehavým právnym záujmom, ktorý inak umožňuje dovolávať sa absolútnej neplatnosti právneho úkonu bez časového obmedzenia. Správca by totiž naliehavý právny záujem prejavil práve tým, že by v súdom určenej lehote uplatnil svoje stanovisko k ním popretej pohľadávke na súde a v tom prípade by boli dovolené aj žaloby o určenie neplatnosti právnych úkonov zo strany správcu. Keďže však správca svoje stanovisko na súde v lehote neuplatnil, pohľadávka sa stala nespornou a žaloby zo strany správcu na určenie neplatnosti právnych úkonov nie sú úkonmi v naliehavom právnom záujme, ale úkonmi za účelom obchádzania zákona. Odvolaateľ je presvedčený, že správca konkurznej podstaty žalobami o určenie neplatnosti právnych úkonov nahrádzal nedodržanie svojej povinnosti, vyplývajúcej mu z ust. § 23 ods. 3 ZKV a takýmto spôsobom sa snaží prelomiť zmeškanú lehotu a obísť zákon.

K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný (č. 1. 159) a navrhol napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdiť. Súčasne navrhol žalobcu zaviazat' na náhradu trov odvolacieho konania v celkovej výške 2 126,36 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201, § 204 ods. 1 O. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 O. s. p.), preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie v súlade s ust. § 120 a nasl. O. s. p, z ktorého vyvodil správne skutkové a právne závery, s ktorými sa odvolací s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. v plnom rozsahu stotožňuje.

Je nepochybné správny postup prvostupňového súdu, keď sa prioritne zaoberal otázkou platnosti právnych úkonov, týkajúcich sa nadobudnutia pohľadávky, určenia pravosti

ktorej sa žalobca v konaní domáha. Rozhodnutie o tejto otázke je totiž určujúce z hľadiska aktívnej legitímácie žalobcu.

Žalobca pôvod svojej pohľadávky odvodzuje zo zmluvy z 29. 06. 2001 o postúpení pohľadávky vo výške 20 000 000,-- Sk, a to od spoločnosti T. S., s. r. o. Z výsledkov konania vyplynulo, že menovaná spoločnosť nadobudla pohľadávku na základe zmluvy o postúpení pohľadávky z 03. 01. 2001 od spoločnosti V. S., s. r. o. a tá ju získala zmluvou o postúpení pohľadávky z 31. 12. 1998 od I., v. p., Z. Z. Z. P. v S.. V pôvodnom záväzkovoprávnom vzťahu s I., v. p. ako veriteľom, v súčasnosti v likvidácii, vystupovala spoločnosť S., spol. s r. o., ktorá mala voči veriteľovi dlh vo výške 40 000 000,-- Sk titulom nezaplatenia kúpnej ceny za nehnuteľnosť, evidovanú na LV č. X. v kat. území L. v zmysle kúpnej zmluvy zo dňa 01. 10. 1992.

Z obsahu spisu je zrejmé, že menované občianskoprávne Z. dňa 10. 01. 2001 uznalo dlh vo výške 40 000 000,-- Sk voči veriteľovi T. S., s. r. o.

Vo vzťahu k úpadcovi je relevantné, že tento dňa 14. 02. 2001 uzavrel zmluvu o prevzatí dlhu, ktorou úpadca ako nový dlžník vyššie špecifikovanú pohľadávku prevzal na seba. Následne dňa 29. 05. 2001 bola spísaná notárska zápisnica N 130/2001, NZ 116/2001, obsahujúca osvedčenie o vyhlásení úpadcu ako dlžníka o uznaní dlhu 40 000 000,-- Sk, vrátane jeho súhlasu s exekúciou.

V tejto súvislosti prvostupňový súd správne zdôraznil, že dlžníkom voči I., v. p., Z. Z. Z. P. v S. nebol S. Z. S. P., tento bol len spoločníkom skutočného dlžníka - spoločnosti S., spol. s r. o., pričom v konaní nebolo preukázané, že S. Z. S. P. záväzok spoločnosti S., spol. s r. o., na seba prevzal. Keďže S. Z. S. P. žiadnu pohľadávku voči I., v. p., Z. Z. Z. P. v S. neevidoval, nemohol neexistujúci záväzok na seba platne prevziať ani úpadca a jeho plnenie zabezpečiť notárskou zápisnicou.

Na návrh žalovaného bola otázka platnosti vyššie označených právnych úkonov riešená na Okresnom súde Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/184/2004 a Krajskom súde v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 11Cbi/8/2004. Predmetné sudy právoplatne rozhodli, že uznanie dlhu z 10. 01. 2001 zo strany S. Z. S. P. v S. a prevzatie

dlhu Z. Z. Z. P. v S. a jeho súhlas s exekúciou a vykonateľnosťou spísané vo forme notárskej zápisnice N 130/2001, NZ 116/2001 zo dňa 29. 05. 2001 sú od počiatku neplatné, a to z dôvodu neexistencie dlhu.

Problematiku neplatnosti právnych úkonov rieši Občiansky zákonník, ktorý ustanovuje, že právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. Rovnako je neplatný právny úkon, ktorého predmetom je plnenie nemožné (§ 37 ods. 1, ods. 2 OZ). Neplatný je tiež právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom (§ 39 OZ). Ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný (§ 40 ods. 1 OZ). Z uvedeného vyplýva, že len pri dodržaní zákonných požiadaviek je právny úkon platný. Právny úkon, ktorý nie je dovolený, je absolútne neplatný právny úkon. O nedovolenosť (a teda aj absolútnu neplatnosť) právneho úkonu ide vtedy, ak svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza. Obchádzanie zákona obsahom alebo účelom právneho úkonu spravidla znamená, že právny úkon síce neodporuje výslovnému zneniu konkrétneho zákonného ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje cieľ, ktorý smeruje k nedodržaniu zákona. Pod „zákonom“ pritom treba rozumieť všetky právne predpisy, ktoré majú silu zákona (a teda nielen Občiansky zákonník). Právne úkony, postihnuté absolútnou neplatnosťou, nemajú za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona (ex lege) a pôsobí od začiatku (ex tunc) voči každému. Absolútnej neplatnosti sa účastník, dotknutý takýmto úkonom, môže dovolávať kedykoľvek, pretože toto právo sa nepremlčuje, ani nezaniká.

Na základe vyššie uvedeného je nesporné, že súd musí na absolútnu neplatnosť vždy prihliadať. Verejný záujem totiž prevažuje nad osobnými záujmami účastníka absolútne neplatného právneho úkonu, a to aj takého, ktorý neplatnosť sám nespôsobil, ani ju nezavinil.

Tým, že právny úkon uznania dlhu v prejednávanej veci bol vykonaný bez ohľadu na hmotnoprávne predpisy (pretože uznanie dlhu nevykonal hmotnoprávny dlžník, teda spoločnosť S., spol. s r. o., ale S. Z. S. P., t. j. subjekt odlišný od dlžníka), bol vykonaný v rozpore so zákonom, a teda sa naň hľadá, ako keby nebol urobený.

V tejto súvislosti súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že pokiaľ pôvodný dlžník bol vymazaný z obchodného registra bez právneho nástupcu, nie je možné po jeho výmaze previesť žiadne jeho záväzky na inú osobu na základe uznávacieho prehlásenia.

Na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia odvolací súd konštatuje, že obchodná spoločnosť S., spol. s r. o., na základe valného zhromaždenia z 15. 11. 1998 vstúpila do likvidácie s tým, že 28. 04. 2000 bola zrušená bez právneho nástupcu a týmto dňom bola aj vymazaná z obchodného registra, ktorá skutočnosť vyplýva z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I., oddiel Sro, vložka č. 12241/B. Uznávací prejav zo strany S. Z. S. P. voči I., v. p., Z. Z. Z. P. v S. bol zrealizovaný dňa 10. 01. 2001, rovnako k uznaniu dlhu Z. Z. Z. P. v S. vo forme notárskej zápisnice došlo 29. 05. 2001, teda až po výmaze S., spol. s r. o., z obchodného registra.

Rovnako je správny záver prvostupňového súdu, že neplatné sú aj všetky ďalšie zmluvy o postúpení pohľadávok neexistujúcej pohľadávky, a teda aj zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 29. 06. 2001, z ktorej si žalobca odvodzuje svoj nárok, ktorý mu však nepatrí. Na základe uvedeného je nesporné, že žalobca v predmetnom spore nie je aktívne vecne legitimovaný. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie je dôvodom k zamietnutiu žaloby bez toho, aby sa súd zaoberal vecou v jej merite.

Odvolateľ vo svojom odvolaní zároveň poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov z 02. 07. 2003, č. k. 21Cb/256/02-42 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. 11. 1998, č. k. 4Obo/174/1998-66 namietajúc, že prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď na ne v konaní neprihliadol. Nestotožňujúc sa s dôvodnosťou tejto odvolacej námietky, odvolací súd poukazuje na iný predmet konaní, v ktorých boli predmetné rozsudky vydané a ktoré sa netýkali určenia neplatnosti právnych úkonov. V rozsudku č. k. 4Obo/174/1998-66 sa najvyšší súd venoval problematike pasívnej legitimácie účastníka konania na strane žalovaného, keď vyslovil, že žalobca sa na súde môže domáhať určenia pravosti a výšky spornej pohľadávky len voči správcovi konkurznej podstaty a nie voči úpadcovi. Naproti tomu v rozsudku č. k. 21Cb/256/02-42 Okresný súd Prešov riešil otázku zmluvnej pokuty z hľadiska jej uplatnenia vo vzťahu k vykonateľnej, resp. nevykonateľnej pohľadávke.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže absolútna neplatnosť sporných právnych úkonov je definitívna a nedá sa konvalidovať ani dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa stotožňujúc sa s jeho správnosťou v zmysle § 219 O. s. p. potvrdil ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania rozhodne odvolací súd samostatným uznesením v zmysle § 214 ods. 5 O. s. p.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 28. júna 2012

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová